

ILO TUULE RAJANDI (*Toimetaja (abi) Karl Eerik Risso*)

NÄIDISINIMESED

Ehk maailma lõpus on ekraan.

MÄRKMED

Filmi võtete ajal peaks olema rohkelt kohti, kus näitlejad ei suuda esimese korraga stseeni mängida. Tekivad arusaamatud lüngad, hüpped, variatsioonid stseenidest. Aga need võiksid juhtuda pigem loomulikult - improvisatoorselt, seega pole need teksti sisse kirjutatud.

Lavakujundus võiks olla sürreaalne, valgus ja heli eklektilised, viidates traumaatilisele kogemusele. Mittelineaarne jutustamisviis, võttemeeskonna segav kohaolu lihtsalt toonitab olukorra absurdsust ja viib mõtted ideaalis eemale olukorra tõsidusest või reaalsusest. Samas säilib sellega ka siinse teksti avatud loomus. See on mälu sisekosmos, kujuteldav võttemeeskond ja näidisinimesed, kes peegeldavad kui keeruline võib olla päriselt kogemustest rääkida. Mainitud traumaatilist sündmust ei mängita laval läbi, vaid ainult õrritatakse. Ideaalis võiksid sellele viidata teised elemendid (lavakujunduslikud, žestid jne) , samas on lubatud ka arusaadavuse huvides konkreetsemaks minna.

Tegelased on filmitegijad, kes proovivad koguaeg peategalasega kaasas käia ja kõike jäädvustada, kaamerasse võtta. Nad ei ole dokfilmi meeskond aga jääb see mulje, kuna situatsioonid on see mida naine üritab jäädvustada on üsna segadust tekitav. Vahepeal tundub, et tegemist on dokumentaalfilmi tegemisega, see vaheldub aga lavastatud

olukordadega, kus filmitegijad tunduvad reaalsena. Pidevalt otsitakse uusi vaatenurki, sätitakse valgust, katsetatakse helisid, et edasi anda sisemisi ja sensoorseid impulsse.

NAINE

MEES

REŽISSÖÖRI

DRAMATURG

ASSISTENT

OPERAATOR

MEES

MONTEERIJA *ja klapp ühes isikus.*

VALGUSTAJA *ja transamees ühes isikus.*

HELILOOJA *ja helimees ühes isikus.*

KUNSTNIK *ja dekoratsioonide panija ühes isikus.*

I

Teatrisaal. Mees ja naisnäitleja mängivad etenduse viimast stseeni. Mees sihib naist püssist. Kõlaritest tuleb pingelist heli, mis paisub crescendona haripunkti. Lask ja pimedus. Etendus on just läbi saanud, näitlejad kummardavad viimast korda. Naisele tuuakse lilli ja kinke rohkem kui ta jaksab neid kanda.

*Saali tagaosas on suur ekraan, kuhu ilmub sahiseva heliga tekst: “**See ei ole teater, see ei ole lava.**”*

Ekraani mõte siin ja edaspidi on olla sündmuste eestvedaja ja kirjeldada. Natuke nagu me oleme harjunud kuulma filmides jutustajaid, näiteks Morgan Freeman. Edaspidi kutsume ekraani hellitavalt Morganiks. Tegelased loomulikult seda ei märka ega teadvusta. Dekoratsioonideks on jäänud etendusest lava atribuutika, mida ümber tõstetakse, ära viiakse jne.

Naine nuusutab lilli ja aevastab. Mees näeb seda ja hakkab naerma.

NAINE: Ma arvasin alati, et teatrilõhn on publikuparfüümi vänge aroom, mis etenduse aegset higi sunnib varjutama, aga ka tühi teatrisaal lõhnab nagu muskuse ja liilasegune parfüüm. Kümnendite jooksul on sametist toolide read kogunud kõikide inimeste lõhnu, kes siin istunud. Kõik sadestub seintesse, tehes nii, et see lõhn ei kaogi siit kunagi ära.

MEES: Tänapäeval jaotatakse parfüüme sõltuvalt kasutatud koostisainetest ja lõhna iseloomust olfaktorsetesse tüüpidesse (lillene, puuviljane, metsane, orientaalne, värske jt). Vastavaid jaotusi on kasutusel erinevaid. Enamik klassikalisi parfüüme koosneb paljudest aroomidest, millest kõige kergemini lenduvad moodustavad nn lõhna tipu, keskmised iseloomuliku lõhna südame ja kõige püsivamad nn põhjanoodid, mis võivad kvaliteetsete parfüümide puhul näiteks tekstiilil püsida aastaid. Lugesin seda Vikipeediast.

NAINE: Prooviperioodidel ei ole me siin keegi tegelikult sõbrad, vaid töökaaslased. Näitlejal pole mingit õigust kedagi arvustada, sest nemad ise on näidisinimesed, kelle iga samm on kiivalt pilgu all. Pimedas saalis, lava tehnilikus valguses reageerin oma lavapartnerite töö peale ja kuulan lavastaja juhiseid. Õnneks on esikapidu, mis ongi välja mõeldud näitlejate poputamiseks ja lohutamiseks, et nad saaksid siis tunda kuidas kogu see prooviperioodi stress nendest minema voolab. Kõik on jälle sõbrad.

Teavituse heli. Morgan: "Sa oled tegelt ka nii kallid mulle, aga lihtsalt ei helista sulle kunagi."

Lava teises otsas istuvad Dramaturg, Režissöör ja Produtsent kolmekesi laua taga ja hindavad dramaturgi kirjutatud teksti.

REŽISSÖÖR: Lähme algusest peale. Seiske palun sinna. Keskele.

Naine ja mees muudavad asukohti.

REŽISSÖÖR: Anna see relv nüüd siia, seda pole siin vaja.

Mees

DRAMATURG: Naine meie ees on oma hingeelu puntras. Ta tunneb ennast üksikuna, aga kes ei tunneks vahel? Ta on kaotanud mõtte nagu paljud meist. Ta otsib taga seda enesekindlust, mis tema elu taas elavaks muudaks.

NAINE: Väga haige on täiskasvanuks saades mõista, et kõikide teiste jaoks sa oledki nende elu kõrvaltegelane. Eriti haige on siis, kui hakkad ka ennast nägema kõrvaltegelasena. Mul lööb see mõndade inimestega välja küll, need on inimesed kelle kõrval ma näen, et ma ei ole kunagi piisav ja igasugune enesekindlus, mis mul ongi taandub nullilähedaseks. Nii palju siis enesearengust!

DRAMATURG: Tema argipäeva kohustused viivad teda sageli kaugemale unistustest, mida ta kunagi nooruspõlves soovis. Ainuke lohutus on suhted, mis on kui laevareisid tormistel meredel, pidevalt karidele jooksmas, aga see on tema jaoks midagi, mis pakub talle väljapääsu iseenda lõksust.

NAINE: Ma paistsin väga hästi teadvat, millist elu ma hakkan kunagi elama. Meelest on läinud need unistused. Ma ei läinudki kunagi Berliini. Minust lähevad kõik võimalused ringimööda mööda ja ma lihtsalt lepin ja naeratan oma sõpradele, kes suunduvad oma unistusi täide viima. Või vihavaenlastele. Endistele armukesetele.

DRAMATURG: Tema sisemine protest on üldiselt tugeva fassaadi taga. Harva, kui üldse lubab ta endale ebaviisakat tooni või üldse vihastumisi avalikkuses. Sest ta muretseb kuidas teised teda näevad, tema imidž on talle oluline.

NAINE: Endistele südamesõbrannadele. Kui ma saaksin, vajutaksin maailma seisma või siis karjuksin kõigile välja neid asju, mida ma muidu kunagi ei julgeks. Kui ma ei kardaks tagajärgi, tuleksin ma töölt ära, ütleksin hüvasti kõigile neile idiotidest kolleegidele, kellega kokku pean puutama!

DRAMATURG: Ta soovib, et inimesed kiidaksid teda. Tema hullumeelsus on paljudele inspireeriv, neile kes õhtu-õhtult teda vaatamas käivad, kehastamas erinevaid rolle,

vahel ka auhindu võites, aga tahes tahtmata jäävad sügavamad tunded tema sees mõistetamatuks.

NAINE: Ja ma oleks rahul, minu väike mäss. Praegu aga on see kõikehõlmav kurbus, läbipõlemine ja stress kulmineerunud täieliku tuimusega, lihtsa eksisteerimisega, nagu kollane leht ulbin selles jões, põhja vajumata. Maailm minu ümber oleks nagu telefoni ekraanist välja löigatud, minu silmad on nagu peeglid või prillid, mis peegeldavad valgust.

DRAMATURG: Tal oli kunagi üks sõber, keegi kellesse ta ehk armus, aga nüüd enam ei tea. See mees...

PRODUTSENT: Seal võiks olla ka tutvustav koht, et kes tema vanemad olid.

REŽISSÖÖR: Ei, see ei mahu sisse.

PRODUTSENT: Ta näeb välja õnnetu.

DRAMATURG: Ta polegi päris inimene!

NAINE: Minu keha ja vaim ei ole omavahel kooskõlas.

Stseenivahetus, meeleolu muutub. Nad ei ole nüüd enam näitlejad vaid tegelased. Naine nutab, kui ta meest märkab, siis kohendab ennast. Ajaloo kõige sujuvam üleminek järmissesse stseeni, kus Mees ja Naine on juba uues stseenis. Kõik inimesed ilmuvad märkamatu. Samal ajal hakkab laval suur sagimine - lava täidetakse filmitehnikaga - kõikvõimalikud prožektorid, raskuskotid, objektiivide kohvreid, kostüümi stanged, grimeerija tool jne.

MEES: Koju ei lähegi või?

NAINE: Pigistasin silmi kinni, et kasvõi üks pisar tuleks, et kui sa mind näed, siis saaksin oma nutuste silmadega sinust ehk kaastunnet välja pressida, aga ei midagi!

MEES: Nutsid end kuivaks? (*Otsib taskust mingi räbala ja pakub seda taskurätiks*) Eks meil kõigil on muresid! (*tähelepanu hajub, räägib pisut justkui iseendale*) Eile öösel kuulsin taas seda vibreerimist. Lamasin voodis ärkvel, Vikerraadiost tuli Ööülikool ja silmitsesin oma toa nurgas seda ühte säravat tähte, mis öises toas paistis.

Võttemeeskond hakkab lava ümber tõstma. Valgustaja sätib valgust, Assistent puhastab põrandat, proovib kuidagi kasulik olla.

MEES: Vahtisin lihtsalt lage, olin parasjagu just jõudnud kriitilisse kohta, kus kohe-kohe võiks uni tulla ja siis kuulsin õrna naishäält raadios. "Igaühel on õigus oma eluloole ja väljarääkimine on väga tervistav. Rääkimata jutud käärivad mürgiks" (*EKRAAN: tsitaat Ööülikoolist: Karusoo Merle "Kes ma olen?"*). Kell on kaks öösel ja laman külmade linade vahel oma telefonisõltuvuses. Loen jälle kellegi Instagrami postitusest, kuidas armastus hääbub, siis vaatan videot, kuidas keegi riivib porgandit ja mõtlen kuidas mul pole absoluutselt mitte mingit õnne siin ilmas. Keeran telefonil *brightness'i* maha ja palvetan, et tuleks uni.

NAINE: Sõltuvus teise inimesse, tehnikasse või ükskõik millesse on huvitav. See ei anna nagu midagi vajalikku, aga on lihtsalt selleks, et näitaks nagu peatusin selles hetkes pikemat aega. Mõistus muutub kohvitilkadest plekiliseks ja hakkab paaniliselt igatsema teda. Ja siis ongi kõik!

MEES: Nii see läheb. No ja siis hommikul ärgates mul pea valutab ja oksemaik tikub suhu. Annaksin kõik, et saaksin pea lihtsalt taas padjale panna ja mitte enam tõusta. Lihtsalt lamada, nii et ei pea muretsema enam millegi pärast.

NAINE: Nägin täna hommikul, kuidas üks mees ronis kanalisatsiooniaugust välja ja ma mõtlesin, kuidas keegi alustas täna hommikul oma päeva kanalisatsiooniaugus.

Režissöör ronib kanalisatsiooniaugust koos operaatoriga välja, operaator filmib.

(Lühike paus. Teavituse heli)

MEES: *(Scrollib artiklit, see ilmub ekraanile.)* See näitleja elukutse pühadus ajab oksele, niivõrd mütologiseeritd kujutlust teatrilt pole ma ammu ette kujutanud! Tahaks talle lihtsalt vastu vahtimist virutada,, mitte ühtegi sõna ei või nad enam minu kohta õigesti öelda ainult "prääks-prääks-prääks"...

NAINE: Oot, näita, ma tahan ka lugeda.

MEES: Ma kohe jagan sulle! *(Teavituse heli)* Lihtsalt prääksuvad nagu kiimased pardid ja kui inimesed mulle tänaval otsa vaatavad, eeldan, et nad vihkavad mind, et nad näevad läbi minu ülimalt vastikust.

NAINE: *(Tsiteerib: Kas see oli isolatsioon, trauma, armastus?)* Mida ta tahab öelda? *(Tsiteerib: Oli nagu kunsttaim vetsupoti kõrval, lihtsalt vaatamiseks ja nautimiseks, et sul oleks esteetilisem peale oma hommikukohvi sital käia. Elutu dekoratsioon, aegumatu ilu!)* Aga see on täiesti kasutu! Miks ei võiks kirjutada lihtsamalt?

MEES: *(Tsiteerib: Ka loodus armastab vastandeid. Kõik taandub siiski vastandite taha.)* Ma ei saa midagi aru!

NAINE: Kas kunagi mõni inimene üldse saab aru ja empatiseerib sellega, kellele ta haiget teeb? *(Tsiteerib: "hakkab vanaks jääma?")*

Mäletan hästi, kui sain väiksena aru, et ma kasvan kunagi suureks. See oli alati mingi teadvustamata fakt olnud, kuid kui tõepoolest esimest korda seda mõistsin, seisin veel nädalaid peegli ees ja mõtlesin milline mu nägu välja näeb, kui ma olen 18. Ma suudan seda pilti nii hästi oma silme ees näha, et vahel unustan, milline ma praegu välja näen ja mis seal veel sarnast on.

Kuidas ma olen selle ajaga muutunud ja samuti milline olen ma siis, kui olen 75? Endale ei saa vist kunagi täiesti võõraks muutuda,

MEES: Sul on ilus nägu, mulle meeldib seda vaadata.

NAINE: Mul on suhteliselt ükskõik!

MEES: Kas ma olen ilus?!

NAINE: Sa oled energiline!

MEES: Sul on iseloom!

NAINE: Ma tajun su meelitusi, aga mul on karvane tunne, et sa tegelikult tulid siia minuga millestki muust rääkima!

MEES: ehk hakkab sinu sees miski uuesti elama, hingama, mässama.

NAINE: äkki see on võimalik, et siiski ma ka võin veel leida seda õhinat, seda vast gümnaasiumi lõpetanud õhinat, et mitte jälle liiga vanaks jääda!

MEES: Tahad siis koos proovida?

NAINE: No mis seal ikka! Teeme ära.

MEES: Äge!

REŽISSÖÖR: Äge! See oli hea, proovime nüüd päriselt.

Võttegrupi inimeste sagimine nagu mesilaste sumin. Valmistatakse ette stseeni. Ainult Mees ja Naine on liikumatult nagu nukud, sellal, kui Kunstnik kohendab nende riideid, vaatab üle meigi. Valgustaja vaatab varje ja stseeni valgust. Kõigil on oma ülesanne. Režissöör istub oma toolil, lehitseb pabereid, urgitseb midagi hammaste tagant. Assistent on pisut ärev, sest režissöör ei paista väga kaasas olevat.

ASSISTENT: (ennast kehtestavalt) Paneme end võtteks valmis!

ASSISTENT: Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

Monteerija teeb kaadris klappi. Mees ja naine seisavad, vaatavad taevas tähti. Valgustaja on programmeerinud valguse, mis loob ilutulestiku efekte.

MEES: Võibolla leiame sellest aastast mingi uue põhjuse, miks elud võiks minna paremaks ja meiega hakkab häid asju juhtuma!

NAINE: Mis sa soovid?

MEES: Elamise õhinat! Sina?

NAINE: Igavest noorust!

MEES: Sa oled noor.

NAINE: Kuidas kadus sinu õhin, mis see oli?

MEES: Ma näen ennast uskumas, et mu ellu tuleb õhinat. Kui ma räägin sinuga, siis mulle meenub, miks ma tahtsin saada sinuga kokku. Su õhin ja põhjused, eesmärgid on nii loogilised ja need nakatavad mind. Sa oled mu oaas.

REŽISSÖÖR: (Viimase repliigi peale režissöör justkui ärkab unest) Stopp!

Režissöör kargab oma toolilt püsti ja jääb mõtlema, naine ja mees jäävad oma kohtadele, kuid nende ümber käib sagimine, kohendatakse meiki. Pisut nõutu tühi olek.

OPERAATOR: Ma vahetan nurka.

HELILOOJA: Mulle tundub, et siia sobiks sellised ambient elektroonilised kõrbemaastikud, see tuleb äge! Ma ütlen, see ongi see kognitiivne nihe, mis minus alathti siin võimust võtab.

REŽISSÖÖR: Ei, see pole üldse see. Kui ütlen, et täna keegi armus esimesesest silmapilgust, siis see on ülev ja ilus tunne, mitte kõrbemaastikud. Ja kui teisel on elu hullim päev, siis miks on nii paganama raske seal keskel olla, piiri peal, lihtsalt olla. Ära räägi mingist ambientsist või mis see iganes sa välja just pakkusid, siia oleks vaja midagi lihtsat ja tuttavat.

HELILOOJA: Ja-jah midagi mu kõrvus kumiseb, eristan selles tuttavaid helisid. Kas nagu Joel Steinfeldi "Viimane tassike teed", sobiks?

REŽISSÖÖR: Jah, vot see on juba õige suund! Teeme uuesti! Nii ma pole päris kindel, mis just juhtus. Inspiratsioon! Inspiratsioon juhtus. See on elumuutev õhtu, te vaatate tähti, unistate, te olete vanad sõbrad, kuid nüüd on selles aimdust millestki rohkemast, aga see on segane olukord, me ei hakka sellest praegu rääkima, aga me räägime üks hetk!. Proovime uuesti. Paneme end võtteks valmis! Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

Monteerija teeb kaadris klappi. Seisavad vaatavad taevas tähti. Valgustaja on programmeerinud valguse, mis loob ilutulestiku efekte.

MEES: Võibolla leiame sellest aastast mingi uue põhjuse, miks elud võiks minna paremaks ja meiega hakkab häid asju juhtuma!

NAINE: Mis sa soovid?

MEES: Elamise õhinat! Sina?

NAINE: Igavest noorust!

MEES: Sa oled noor.

NAINE: Kuidas kadus sinu õhin, mis see oli?

MEES: Ma näen ennast uskumas, et mu ellu tuleb õhinat. Kui ma räägin sinuga, siis mulle meenub, miks ma tahtsin saada sinuga kokku. Su õhin ja põhjused, eesmärgid on nii loogilised ja need nakatavad mind. Sa oled mu oaas..

MORGAN: Oaas on kõrbest ümbritsetud piiratud ulatusega viljakas ala.

REŽISSÖÖR: Voh! Hakkab looma.

NAINE: See oli kuidagi liiga ilus.

OPERAATOR: Ei see oli täpselt piisavalt.

NAINE: Ma protestin!

REŽISSÖÖR: Miks?

NAINE: Põhjuseid on erinevaid.

REŽISSÖÖR: Näiteks?

NAINE: Näiteks see valgus oli seal täiesti teine.

VALGUSTAJA: Mina vaatan juhendi pealt.

REŽISSÖÖR: Unusta oma juhendid ära ja kuula, mida sulle öeldakse.

VALGUSTAJA: Mul nagunii suva! *(muudab valgust)*

NAINE: Teiseks, mul on natuke imelik seda uuesti teha, sest mulle meenuvad need halvad tunded.

REŽISSÖÖR: Jah, aga see ongi vajalik, et vaatajad tunneksid sulle kaasa ja saaksid aru.

OPERAATOR: Ma võin filmida näiteks teise nurga pealt, kui see aitaks.

NAINE: Ma olen igasugu nurga pealt seda vaadanud, aga alati nõuab see minult tohutult emotsionaalset energiat, et sellega uuesti tegeleda. Ma ei jaksa.

REŽISSÖÖR: Ma mõistan. Ja need on sinu valikud, me ainult aitame sul meenutada, sa võid alati meid persse saata kui soovid.

NAINE: Ma ka ei taha ju stseeni teha, aga lihtsalt te ärritate mind.

REŽISSÖÖR: Me proovime sinuga kaasa töötada, võtme hästi rahulikus tempos. Kas sa vajad pausi?

NAINE: Ei. Mis ma tahan öelda, et te nagu hüppate väga tähtsatest kohtadest üle ja sellepärast see ei toimigi. Ma ei tunne, et see oleks see sama tunne, mis ma päriselt tundsin.

Režissöör: Okei aga läheme pisut tagasi. Kuidas te tundsite siis kui te enne kohtusite. Mis siis juhtus?

ASSISTENT: Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

(Monteerija teeb kaadris klappi)

NAINE: Kas sa mäletad kuidas sa ükskord end tööol nii täis jõid, et ei suutnud enam püsti olla ja minestasid garderoobis jopede vahele ära ja kui su üles äratasin, olid nagu: "pamõllu" panime hommikuni välja, kuigi mäletan, et sa ei saanud kõndides aru, kus pool on ülal või kus pool on all.

MEES: Kas me ei läinud edasi baari?

NAINE: Jah ja ma mäletan seda hästi, sest seal oli selline filmilik moment, kus meie pilgud kohtuvad tantsupõrandal. Meie jäime põrandale ja sulgesin muusika rütmis õõtsudes silmad, samas, kui olin ülimalt teadlik sinu kohaolust. Igast sinu keharakust ja su irregulaarsest hingamisest.

Mees ja Naine on järsult klubis.

MEES: Sa tõmbasid mu enda keha vastu, kuum soojus tulvas üle mu keha, kuid ma ei saanud peatada end mõtlemast, kui haletsusväärne on see kahe inimese lähedus sellises üksikus parasiitlikus maailmas. Teise soojuses elamine on parasiitlus ja ma ei arva, et see on ilmingimata isegi halb asi.

NAINE: Elada kellegi teise soojuses on parasiitlus. Ma pühkisin nina su punase kampsuni varrukasse ja sa jätkasid lugu sellest, kuidas elu on kurjust täis ja inimene on maakera suurim parasiit. *(EKRAAN: parasiit)*

Sul oli seljas punane kampsun, mõtlesin lihtsalt sellele roosale valgusele, nendele inimestele siin ümber ja et kas sul oli siis sama ebamugav kui minul? Pekkis küll, sa polnud armunud?

MEES: Miks me üldse armastame? Kuidas me üldse armastame?

NAINE: oleksin võinud juua su verd, kui sa paluksid või lakkuda su silmamuna.

MEES: Aga mis tähendab armastus inimestele, kes on õnnetud? Mida sa otsid sellest, kui viimaks ei tahagi endale ega teistele head ja lõpuks ei täida armastus sinu jaoks pokaali, see jääb alati tühjaks. Tülitad end võlts lootusega, et tegelikult on nüüd hästi, aga lootmisest jääb väheks ja siis, kui kaovad ideaalid variseb ühiskond kokku.

NAINE: Mäletan, et rääkisid sellest, kui maailmast kaoksid iluideaalid, siis variseks loodus ja ühiskond kokku. Olen ma kunagi võimeline olema kellegi ideaal, kui mitte sinu siis kelle?

MEES: Mäletan ainult seda, et läksin su sõbrannaga tülli ja suitsetasin õues, kui tulid minuga edasi rääkima ja kutsusid enda poole. Päike oli juba tõusmas. Lõpuks ärkasin su vetsupoti kõrval, käeulatuse kauguses pooltühi Aura rabarberivesi ja võileivakoorik, mille sa mulle kabiini alt kõrvale olid lohistanud.

NAINE: See võileib oli ka armetu ja üksik, härdumus tuleb peale.

MEES: Kontaktläätsed! Ma unustasin kontaktläätsed sinu juurde. Nüüd olengi pime siis?

NAINE: Ja kampsuni! See on sinu kampsun siiski, mille sinna õue nõörile riputasin, ma mõtlesin, et mul võiks olla üks sinu asi ka, sest sa juba võtsid minult niigi palju.

MEES: See oli väga mõnus kampsun!

Naine ja mees on nüüd naise aias. Kaamera jätkab filmimist.

NAINE: Ma riputasin sinu kampsuni õue kuivama terveks suveks. Et see lihtsalt istuks seal kui punalipp ja meenutaks mulle elu jätkuvust ja vahest, kui sa peaksid minu majast mööda jooksmas, siis ikka mäletaksid, kus ma elan. Nii võiksid sa mõelda, kui arvaksid, et igatsen sind. Aga tegelikult riputasin selle sinna, sest ma lihtsalt ei tahtnud seda maha võtta.

NAINE: See kampsun oli üks õnnetu kampsun. Nägin veel unes seda kampsunit.

MEES: Tohoh!

NAINE. Jajah, mul oli vaba päev ja laotasin kõik oma riided aeda laiali, kevadine suurpuhastus või nii ja lappasin neid terve päeva.

Koguaeg sagimine laval. Võttemeeskond proovib naise jutuga kaasa käia ehk illustreerida naise teksti erinevate vahenditega.

NAINE: Naabrionu tõi kurki maitsta, kuid ma töötasin edasi. Paljajalu sipelgapesas, rohukõrred varbaid kõditamas. Viskasin punase kampsuni nende riiete sekka, mille plaanisin ära visata. Aga millegipärast tabas mind haletsus, kui seda räbalat närtsu vaatasin.

NAINE: Justkui oleks see minuga kõnelenud. Ja sellepärast ma riputasin ta uuesti nõõrile, et tema ka näeks, milline perspektiiv võib avaneda ülaltpoolt. Kui ei ole enam oma urgu kõngenud, vaid saabub kevad ja saad jälle pea kuklas taevasse vaadata ja mõistad, kui mõttetu see enesehaletsus on. See kampsun ka justkui haletses ennast ja ma riputasin selle sinna nõõrile, et see võiks niimoodi puhastuda. Et kõik see mustus temast välja tulduks.

NAINE: Enne magama jäämist istusin veel verandal ja vaatasin punast kampsunit, kes paistis täitsa oma kohaga rahul olevat ja muudkui kiikus seal.

NAINE: Siis hakkasid tuppa tulema kõrvahargid ja ma mõtlesin, et nüüd on pekkis. Enam ei saa riideid õue kuivama panna. Kõrvahargid ei ole vist tegelikult täiesti ebameeldivat olendid, kuid minus põhjustavad kahtlemata tülgastust. See algas, kui leidsin need kümme, siis kasvas sellest välja terve pesakond ja minu kodust sai kõrvaharkide rehabilitatsioonilaager.

MEES: Ma arvan, et ei ole võimalik kõrvaharke armastada, kui oled harjunud neid vihkama! Ma arvan, et ei ole võimalik hakata kedagi vihkama, kui oled harjunud teda armastama!

NAINE: Kuhu ma jäingi oma jutuga?

MEES: Pesu kuivatamine?

NAINE: Ahjaa, kõrvahargid ronisid purgikaant pidi üles. Neid on kokku kümmekond, mis ma su värskelt kuivanud riide küljest leidsin. Hakkasin kartma, et nad proovivad minu voodi alla pesa teha. Põrandaplaatide vahele, minu juuksekarvade ja küüneotsade sisse teevad nad endale uru.

MEES: Ja siis niimoodi lõppeski?

NAINE: Tegelt see läks veel edasi.

MEES: Räägi-räägi, väga põnev on! *(muigab tasakesi)*

NAINE: Siis oli nagu järgmine päev või isegi nagu õhtupoolik? Selline müstiline kuldne valgus. Läksin punast kampsunit vaatama, istusin murule ja soojendasin teetassi jalgade vahel. Kampsun lehvis, kuid märkasin, et selle ette oli kogunenud tsirkulaarne vahutav loik. Astusin ligemale ja märkasin, et kampsuni varrukatest niriseb lillat, vahutavat lima.

NAINE: See lõhnas nagu kass Arturi kook, kuigi nägi kohutav välja. Vohav ja vajutav lima tilkus otse mu aiapeenra kõrval. Ma ei tea, kas see oli mingi keemiline oksüdatsioon või midagi metafüüsilist, ma pigem lihtsalt ignoreerisin olukorda, sest nii tundus kergem eluga edasi minna. Kükitasin ja katusin hetkeks veel maas nimetissõrmega lillat vahtu, see kumises, nagu oleks seest õõnes ja voolas minust eemale. Ma raputasin supilusikaga soodat peale, et ehk aitab.

MEES: Ema ütles alati, et söögisoodaga võib kõik plekid välja saada.

NAINE: Aga söögisooda ei aidanud. Selle keerdude vahele joonistusid hoopis välja maastikud. Kampsun ise oli ühe hetkega 10 aastat vananenud. Krae alla oli tekkinud pikk lapergune auk, niiet pool rinda paistaks välja, kui selle selga paneksin ja käised olid veninud veel pikemaks. Käised olid pisut kõrbenenud, kuid ma ei mäleta, kas need olid seda ennegi või oli nendel mingi kurivaim sisse läinud. Lähen tagasi tuppa ja lukustan oma hoovi ukse. Mõtlen, et parem mitte kampsuniga jamada. Ja siis ärkasin üles.

REŽISSÖÖR: Stopp. Sellega on hästi.

ASSISTENT: Ajahüpe! Siia stseeni tooge diivan.

KUNSTNIK: Elutoa kujundus?

ASSISTENT: Just.

(Plats ehitatakse ümber.)

REŽISSÖÖR: Lasnamäe korteris, tuba su ümber tekitab kõhedust, juba hakkab pimenema, kõik on kliiniliselt puhas. Alguses te lösutate koos diivanil. Siis vaatad seda kliiniliselt valget seina ja püüad leida kasvõi ühte plekki, mis tõestaks, et siin tõepoolest elab inimene.

VALGUSTAJA: Ma ei ole selliste kodude fänn, minu ümber peab alati parasjagu segadust olema.

REŽISSÖÖR: Pööra end teise külje peale. Jah, vot see on parem. Viimases vihahoos tõmbad kramplikult diivanile kerra ja vahetult enne teksti, vaata aknast välja, kuidas üksikud kollased lehed puudelt langevad. Vaata nüüd aknast välja!

NAINE: Kuidas, kas ma lihtsalt vaatan?

REŽISSÖÖR: Lihtsalt, et vaatad, aga peas on selline nägu nagu "oi, ei, ma ei soovi sinuga rääkida!"

NAINE: Oota aga kui ma olen siin üksi, kuidas see mees siia saab?

REŽISSÖÖR: No lihtsalt saab see ei ole päris, see on kunstiline liialdus.

Valgustaja viskab puulehti akna taga.

NAINE: Minust ei saa üks nendest inimestest, kes muutuvad selleks inimeseks, keda nad terve elu vihkasid!

MEES: Uskumatu, et sa petad ennast selle avangardse jutuga! Ma tõesti arvasin, et sa oled tark ja ei lange minu lõksu!

NAINE: Tõepoolest, sina oledki see munn!

MEES: Sa keeldud vaatamast tõe näkku!

NAINE: Oled kuiv!

MEES: Elada kellegi teise soojuses on parasiitlus!

NAINE: Sa jooksed edasi oma mineviku eest ja kogud endale loorbereid.

MEES: Seda vist tugevad inimesed teevadki, tõmbavad kõhu sisse ja ei hädise.

NAINE: Ma kartsin seda, et armun valesse inimesesse!

MEES: Arvad, et saadan korda midagi kurja?

NAINE: Kas see ei olnud siis kurjus?

MEES: Ma olin nii purjus ma ei saanud ise ka aru.

NAINE: Vartra aina edasi ja suva, kui keegi saab selle käigus haiget, vähemalt see pole sina.

MEES: Mis siis, ise sa kuulad!

NAINE: Ma keedan endale kannutäie melissiteed, lähen teise tuppa ja lukustan oma ukse. Parem mitte sinuga jamada!

MEES: Ma vaatan siis kaks tundi diivani peal lesides sarja!

NAINE: Sa oled kurjust täis ja maakera suurim parasiit!

MEES: Peaksid kirikusse minema! Jumalalt abi paluma!

NAINE: Ehk oskab usk mulle anda seda jõudu, mida vaja läheks, et üle saada sinu mäletamisest.

REŽISSÖÖR: STOPP! Mul tekkis teid vaadates teismelise äng, Väga-väga hea! Tublid! Kus mu Assistent on?

ASSISTENT: Mina seisan sinu vastas, sa ei tee minust väljagi.

NAINE: Kuidas see karjumine tundus muidu?

REŽISSÖÖR: Keevaline! Sa tekitad minus õdusa tunde, mis lihtsalt aurab minus nagu vesi. Kus mu Assistent on?

ASSISTENT: SIIN! Mis vaja?

REŽISSÖÖR: Mul oli teismelise äng, keeda mulle tassike kuuma melissiteed, palun!

OPERAATOR: Tunnen taas seda külma pelgust enda sees, kui mõistan, et ei saa seda hetke kauemaks tabada.

REŽISSÖÖR: See järgmine repliik ütle otse kaamerasse. Käib?

HELILOOJA: Heli käib.

OPERAATOR: Kaamera käib.

Monteerija teeb kaadris klappi.

NAINE: Ma tundsin, et säärane kohtlemine oli ebaõiglane! Miks on inimesed nii isekad? Miks nad ainult iseenda peale mõtlevad? Kas üldse on võimalik midagi tõeliselt suurt saavutada oktoobris? Kas midagi head üldse juhtub oktoobris? Ma kohtusin temaga umbes sellel ajal. Aga mis siis nüüd muud, kui üksildustunne, kuigi ma pole kunagi üksinda.

REŽISSÖÖR: Las käib, teeme kohe sinu mineku ka ära. Nüüd väljud sellest kliinilisest keskkonnast, et temaga kokku saada.

(Naine jalutab kaadrist välja.)

REŽISSÖÖR: Aitäh!

NAINE: Aga oli nagu hea või võiks veel paremini?

REŽISSÖÖR: Miks sa muretsed, sellega on korras!

NAINE: Mure aitab mind, ma usun, et muretsemine aitab mind.

REŽISSÖÖR: Väike paus - 5 minutit - ja lähme edasi järgmise stseeniga.

ASSISTENT: Mida ma võiksin veel teha?

REŽISSÖÖR: Tee ükskõik mida, et summutada see vari sellest, kes sa kunagi olid ja milliseid mõtteid sa varem võisid mõelda. Kas tee on liiga kauaks keema on jäetud?

ASSISTENT: Millal see teismelise äng lõpuks ära kaob? Millal lõpuks saab normaalse inimese juttu ajada? (*Läheb teed keetma, räägib omaette*) See on täielik bullshit, kui mind kotiks, lähaksin ammu oma unistuste eriala õppima, mis iganes see ka oleks ja..

ASSISTENT: Järgmises stseenis siis laternavalgus tänavatel ja kollased vahtralehed.

KUNSTNIK: Selge.

VALGUSTAJA: Olen pidevalt nagu orav rattas, miks ma kurat selle töö vastu võtsin, miks ma ei võiks lihtsalt rahulikult elada ja otsida selles mõtet, kas töö siis tõesti teeb õnnelikuks?

MONTEERIJA: Mind see pigistab mahladest tühjaks nagu õnnetu nartsu ja siis ma vedelen siin terveverel suutmata edasi liikuda, vaid vaatan lihtsalt kõlavasse tühjusesse.

HELILOOJA: Mina annan alati endast parima, aga hakkab lähenema kriisile, mistõttu ma pole enam kindel, kes ma üldse olin või kas ma kunagi olin keegi.

(*Režissöörile.*) Kuidas panna oma vanaema mõistma, et see pole meie generatsioon, vaid maailm üldiselt on hukas, kuidas panna oma ema mõistma, et ma tahan lihtsalt temaga rohkem rääkida, kuidas öelda isale, et ma armastan teda, kuidas öelda sõpradele, et ma ei tea, kas ma jaksan enam elada.

REŽISSÖÖR: Põhiline etapp on ennast sellest läbi vedada. Nii varsti alustame. Miks mul pole veel teed?

ASSISTENT: Palun!

REŽISSÖÖR: ASSA SITT! (*pillab maha*). Kuidas sa sellist asja üldse käes hoiad?

ASSISTENT: Psühholoog ütles, et mul on tugev tähelepanukalle oma kehalistele aistingutele, samas ei tunne ma midagi.

(Laiali läinud jook ja katkine tass koristatakse ära. Kõik võtavad aega, et end koguda ja lõpuks saabub vaikus, mis häälestab kõiki edasisele koostööle, üks konflikt vaibub iseenesest sama kiiresti kui tuli.)

REŽISSÖÖR: Järgmises stseenis on puudused, mida endaga kaasas kandsid, nüüd saanud muutusteks. Langenud lehed sahisevad su jalgade all ja päikesest on saanud vana tuttav, keda vaid paar korda klassikokkutulekutel kohtad. Sa oled õnnelik!

ASSISTENT: Paneme valmis!

ASSISTENT: Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

(Monteerija teeb kaadris klappi)

NAINE: Meiksin end hommikul, selle mõttega, et näen sind tänaval! Kujutasin ette, kuidas pöörad Rimist oma kotiga sisse.

MEES: Nägin sind eile nurga peal, suitsetasid jone ja rääkisid kellelegi. Oled heade inimestega end ümbritsenud?

NAINE: "Heade" inimestega? Miks sa tere ei öelnud?

MEES: Pelgan uusi alguseid, pelgan, kuidas mu nägu võib sulle paista, kui sinust tänaval mööda jalutan.

NAINE: Lihtsalt tee nii, et seda enam poleks! Jou, läheme sinna parki istuma!

REŽISSÖÖR: Stopp.

OPERAATOR: Ma vahetan objektiivi.

KUNSTNIK: Toome siia tahaplaanile ühe puu.

MONTEERIJA: Millise?

KUNSTNIK: Selle mille parem pool on koltunud tumeroheline, ning vasak pool helepunane.

Valgustaja ja Monteeriija toovad puu kaadrisse.

VALGUSTAJA: Olen pidevalt nagu orav rattas, miks ma kurat selle töö vastu võtsin.

ASSISTENT: Paneme end võtteks valmis!

Kõik asuvad oma kohtadele.

ASSISTENT: Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

(Monteeriija teeb kaadris klappi)

NAINE: Me seisime sellel kuradi vanaaasta õhtul sealsamas pargis ja vaatasime tähti. Vanaaastatähti.

MEES: Meelest on läinud soovid, mida üksteisele soovisime.

NAINE: Mul on meeles, sest sa ütlesid seda nii naljakalt. Sa ütlesid: "Ole minu oas!" või midagi sellist.

MEES: Ahjaa, You're My Wonderwall. Ma kuulasin tol ajal Oasist väga palju.

REŽISSÖÖR: Okei, hästi, sellega on korras! Edasi. *(Vahetavad kohta)*

HELILOOJA: *(Režissöörile)*: Siin võiks olla energiline tšelloga koht.

Valgustaja pritsib voolikuga vett. Piklikule aknaklaasile lendab vihmapiisku

NAINE: Vihma muudkui sajab.

VALGUSTAJA: See valgus ajab pea valutama!

REŽISSÖÖR: Stopp! Stseeni vahetus, edasi lähme sealt, kus te olete jõe ääres rõdu peal. Võtame taustanäitlejad ka juurde! Sõprade seltskond ja üks on visanud paljad jalad rõdu varbade vahelt läbi. Võite siin jõe ääres istuda ja päikese paituse peale silmad sulgeda. (*Heliloojale*): Siin võiks olla selline mahe kitarri tinistamine nagu Bremeni linna moosekandid.

HELILOOJA (*kirjutab üles*): Kurat, mul on pastaka triibud pükste peal...

MEES: (*väga ebalevalt*) Õues paistab kuldne päike ja muru on nii roheline!

NAINE: Sulle meeldib niimoodi elu romantiseerida?

MEES: Aga.. jah.

NAINE: Aga millest sa siis tegelikult tahad rääkida?

REŽISSÖÖR: Aga millest ma siis tegelikult tahan rääkida?

MEES: (*scrollib*) Sõber on lihavõttesaarel, tahaks ka reisile minna!

REŽISSÖÖR: Tavaliselt ma lähen raamatukokku ja lappan artistide raamatuid, vaatan pilte erinevatest piltidest ja mõtlen, mis siis, kui filmis ka see oleks ja kuidas mu pere ja mu sõbrad seda kinno vaatama tulevad! Vot see on inspiratsioon!

MEES: Näe jälle! Piip ja Tuut teevad teatrit Kongo lastele. Kurat, kõik reisivad koguaeg! Mis me passime?

NAINE: Sina ei peagi sinna jõudma, meil aega küll.

MEES: Meie kahekesi? Nagu Kiip ja Kuup?

KUNSTNIK: Palun laotame nüüd siia Rohelise plastik muru ja õunapuud koolduvad kummalegipoole lahku.

HELILOOJA: Suminat täis maailm!

VALGUSTAJA: Päike, mis paistab liiga eredalt!

KUNSTNIK: Kahe õunapuu vahel nõõrile riputame punase kampsuni ja ma toon siia ka lillaka vahu, mis moodustab siia ette maha mulksuva ja susiseva spiraali.

REŽISSÖÖR: (*Naisele*) Seisad siia ja siis vaatad ainiti tõtt selle pikkade juusutega poisiga, kes istub sinu selja taga.

NAINE: Ma ei saanud hästi aru.

MONTEERIJA: *(Režissöörile)* Ma kujutan ette, kuidas siin paistaks hiiglaslik kuldne päike, nii klišeelikult, kui see ka ei kõlaks. Selle paneksin hiljem montaažis juurde, kui sobib?

Naine ei jõua vastata.

REŽISSÖÖR: Tähelepanu! Terrasil huugab soe kohv ja meri mühiseb, siis sa tuled ja riputad õunapuude vahele oma puhta pesu kuivama ja seal ripub üks punane kampsun, välja sirutatud nagu Jeesus ristil.

REŽISSÖÖR: Jax, paned mantli selga ja lähed õue pead tuulutama! Sa ei näe teda aknast möödumas, ju siis läks ringiga, kuid sa oled nii tuim, et isegi ei jaksu nutta!

ASSISTENT: Kas panen selle kollase kleidi ja rinnahoidjate vahele? See hargneb juba kaeluse juurest ja vasakusse nurka on sigaretiotsaga kõrvetatud auk.

REŽISSÖÖR: Tuul kõigutab kampsunit nõõril ja see ripub vaikselt, öösel unustasid ta tuppä tuua. Sa lähed seda vaatama ja näed elus esimest korda perseitide sadu.

MONTEERIJA: Perseiidid joonistame siis ka pärast juurde!

VALGUSTAJA: Öösel on parem, sest päike ei kõrveta.

REŽISSÖÖR: Läks!

NAINE: Ta ripub nagu võllas, häbiplekiks kõigile, selle eest, et ta mustaks on saanud.

(Siis ronivad kusagilt vaikselt välja kõrvahargid, kes sellesse pesa tahavad teha)

NAINE: *(vaikselt)* Vihkan sind. *(kiljatab)*

REŽISSÖÖR: MIS NÜÜD???

NAINE: Siin on kõrvahargid!

REŽISSÖÖR: Palun keegi võtke need ära ja siis jätkame seda punase kampsuni kaanonit. See tähendab, et jätame selle nii nagu see oli, aga ilma karjumiseta.

KUNSTNIK: Tegelt ma panin need meelega sinna, aga ma võin ka tuua võlts kõrvahargid, kui sa tahad, aga päris oleks parem.

ASSISTENT: Kus kampsun on?

KUNSTNIK: Õues õunapuu külge kinnitatud nõõril rippumas.

VALGUSTAJA: Minu jälestus on kasvanud kaastundeks.

REŽISSÖÖR: Sa mängisid hästi, sest olid allunud oma loomulikule metamorfoosile, oma kannatustele ja lunastusele. Katarsis kõige otsesemas tähenduses.

ASSISTENT: Viisin sinna samma.

REŽISSÖÖR: Poisid on siin stseenis õues lõke ääres. Grillivad vorstikesi, sellal, kui sa püsti tõused ja maja poole jalutama hakkad. Peale selle tunnete lõhna, mis ei sarnane millelegi tuttavale. Selge?

NAINE: Kas ma astun üle maha langenud oksaraagude ja mutimulla hunnikute?

REŽISSÖÖR: Sa kobad siin pimeduses, läbi põõsaste, maja valguse suunas. Näed korstnast tõusmas suitsu ja õhk on mattunud kerge saunalõhna kätte.

HELILOOJA: Ritsikad siristavad, herilased ja mesilased sumisevad!

ASSISTENT: Paneme end võtteks valmis!

ASSISTENT: Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

(Monteerija teeb kaadris klappi)

NAINE: Nägin teda ukse juures suitsetamas. Ta seisis käed risti, suits oma pikkade sõrmede vahel.

(Paar üksikut herilast on endiselt suvest uimased ja lendavad joobunult Mehele krae vahele. Mees jookseb nii, et tolmas.)

REŽISSÖÖR: STOPP! Mis sul toimub seal? Kõik hästi?

MEES: Jaja. *(Rahuneb maha)* Kuidas ma siin seisma peaks, kas käed risti või kuidas, mis emotsiooniga?

REŽISSÖÖR: Elegantselt, nagu filmis!

MEES: Aga mis ta taustalugu on? Kes ta üldse on?

ASSISTENT: Kas panen selle kollase kleidi ja rinnahoidjate vahele? See hargneb juba kaeluse juurest ja vasakusse nurka on sigaretiotsaga kõrvetatud auk.

KUNSTNIK: See on taotluslik.

REŽISSÖÖR: Tuul kõigutab kampsunit nõõril ja see ripub vaikselt, öösel unustasid ta tuppa tuua. Sa lähed seda vaatama ja näed elus esimest korda perseitide sadu.

MONTEERIJA: Perseiidid panen siis pärast juurde?

REŽISSÖÖR: Läks!

MEEES: Ta ripub nagu võllas, häbiplekiks kõigile, selle eest, et ta mustaks on saanud.

(Siis ronivad kusagilt vaikselt välja kõrvahargid, kes sellesse pesa tahavad teha)

NAINE: Igatsen sind. *(kiljatab)*

REŽISSÖÖR: MIS NÜÜD???

NAINE: Siin on kõrvahargid! Jumal küll, kui juba sügis käes, siis võiks ju nende putukatel lõpp peal olla.

REŽISSÖÖR: Edasi!

MEEES: Ma ei mäleta enam, kuidas see mõte algas. Pea pudeneb tühjaks nagu lehed puudelt.

NAINE: Nii, mina seisan siin raagus, ootan, et saaksin ka õide puhkeda, siis kui selleks vist õige aeg käes on!? Ma ei tea ka! Kus me oleme?

REŽISSÖÖR: Palun keegi võtke need ära ja siis jätkame. See tähendab, et jätame selle nii nagu see oli, aga ilma karjumiseta.

KUNSTNIK: Aga see oli ka taotluslik!

ASSISTENT: Kus kampsun on?

KUNSTNIK: Õues õunapuu külge kinnitatud nõõril rippumas. Kontrollisin seda päeva jooksul ikka ja sellest immitses endiselt lillat vahtu!

ASSISTENT: Viisin kampsuni sinna samma.

REŽISSÖÖR: Seal steenis võiks olla selline aeglane rütm!

HELILOOJA: Ajamahukas!

VALGUSTAJA: Leidsin koti põhjast hallitanud apelsini

REŽISSÖÖR: Kui asjad liiga kauaks laokile jätad, siis lähevad need mädanema, kuigi unustamine tekitab illusiooni, et asi on haihtunud, siis tegelikkuses jätkab aeg oma tööd, tahad sa seda või mitte. Kõik mädaneb ja kõduneb üks hetk ära. Võitlus aja vastu. See ongi filmis nii huvitav. Kidanev inimelu kasvab selle mullast ja kordab väsitavat elutsükli.

MONTEERIJA: Ma tegelikult ei peaks siin võttel üldse olema, sest mina töotan üksinda pärast arvuti taga, montaažiruumis, aga nad vajasisid abi ja ma tulin neile kaasa elama. Kui lavastaja arutab läbi stseene, kus näitlejad täpselt ta peavad istuma, kunstnik joonistab talle kavandeid ja assistent toob süüa, aga kuna kogu ülesehitus on tohutult tehniline ei leidu siin niivõrd mängulusti ja rõõmu vaid pigem sellist aeglast rahulikku ootamist-ootamist-ootamist. Hiljem, kui nad on valmis, siis olen ma kõige tähtsam tegelane, aga praegu kõigest lihtne asjapulk, istun lavastaja seljataga ja mõtlen kaasa, aga küsin endalt kas pean ennast siin kuidagi tõestama? Ja samas, kas üldse keegi lubab mul ennast siin tõestada. Hierarhia on siin tugevalt paigas ja mida rohkem inimesi siin on, seda madalamas kastis ma olen.

REŽISSÖÖR: Jätkame!

ASSISTENT: Paneme end võtteks valmis!

ASSISTENT: Heli?

HELILOOJA: Heli käib.

ASSISTENT: Kaamera?

OPERAATOR: Kaamera käib.

(Monteerija teeb kaadris klappi)

NAINE: Kuidas on võimalik, et väiksenä sa ei tea midagi armastusest? Tagantjärele mõtled, et "aa, see tüüp arvatavasti ei suhelnud minuga, sest ma äkki meeldisin talle vastu!" Aga siis, kui oled juba suur, kaob armumisest mingi müstika ära, see on nii ratsionaalne.

MEES: Mulle meeldib mõte, et ma võin vabalt igaühte armuda! Et ma armastan inimesi. Võin armuda igaühte, keda ma väga hästi ei tunne. Lähedusega kasvab ka platoonilisus, aga mulle jäävad minu fantaasiad.

NAINE: Mulle meeldib, kui mees kes mulle meeldib arvab, et ma olen lesbi, sest jumala eest ma ei tahaks kunagi, et see mees mind tegelikult mind puudutaks.

REŽISSÖÖR: Paneme nüüd pea sinna, kus jalad ja jalad sinna kus pea!

Stseen katkeb, laval on kaos. Nagu oleks tsensuuri kääridega raamatust välja lõigatud tekstid. Kui kaos läbi saab on laval mõtlik režissöör ja naine. Ülejäänud võttemeeskond on kohvilaua juures ja joob teed. Mees istub telefonis.

IV

Režissöör: Ma ei tea hästi, kuidas seda lugu rääkida. Ma ei tea kas ma ise enam üldse saan sellest midagi aru. Kas see üldse on päris. Või miks ma seda räägin. Kui palju asju peab selleks lagunema, et lõpuks tahaks parandama hakata. Mul kodus katus lekib juba, magamistuppa voodi kõrvale on tekkinud loik.

ASSISTENT: Vabandust, kas ma võin käia peldikus seni kui te siin arutate?

REŽISSÖÖR: Käi ruttu.

NAINE: Ma pole päris kindel meie valikutes..

REŽISSÖÖR: NII..

NAINE: Ta käitub nii imelikult, ma pole veel kordagi ennast turvaliselt tundnud. Aga samas on nagu valgus vale, heli... Ma isegi ei kutsunud teda tegelikult enda juurde. Ta lihtsalt ei jätnud mind rahule.

REŽISSÖÖR: Sa ju ei näe ju kuidas see kaamerasilma läbi paistab ega ju? Need on sinu mälestused.

NAINE: Ei, aga see mees.. Ta esiteks vaatab imelikult minu poole. Ta nagu käperdab mind oma pilguga. Ma tundsin teda nii kaua ja ei pannud seda enne tähele.

REŽISSÖÖR: Jaaa, aga see ei paista ekraanil niimoodi.

NAINE: Aga äkki see just peaks niimoodi paistma!

REŽISSÖÖR: Kas sa tahad sellega öelda, et see ... (*hakkab hirmu tundma*)

NAINE: Ma ei saanud seda teiste juuresolekul öelda, aga see ei ole ju armastuslugu.

Režissöör: aga mida me siis teeme. Kogu see võtteplats on kaos, ma ei saa üldse sedasi loomingule keskenduda. Ja jah..

NAINE: ma ei tea kas see peakski olema looming, kas sellist asja üldse peaks näitama. Ma ei tea enam mida ma üldse mäletan.

REŽISSÖÖR: Olgu-olgu, vaatame üle, kuidas see üldse algas?

NAINE: No...

NAINE: Just seda ma ootasingi.

REŽISSÖÖR: Mhmm..

NAINE: Aga see on mu peas kinni, ma ikka ei usu, et see minuga juhtus. Aga keha tunneb. Ta tuleb minu juurde ja alguses on ta flirtiv ja hoolitsev ja siis ühel hetkel nipsust ta pole enam päris normaalne.

REŽISSÖÖR: Mitte päris, nagu inimene?

NAINE: Kui see juhtub, siis minu keha ja vaim ei ole enam omavahel kooskõlas. Silmad üritavad aru saada, et kas see maailm minu ümber on reaalne? Aga ma ei karju.

V

NAINE: Kas me päriselt teeme selle vägistamis-stseeni ka?

REŽISSÖÖR: Ei, see ei mahu sisse.

NAINE: Ma isegi ei nutnud. Minu keha ja vaim ei olnud omavahel kooskõlas.

REŽISSÖÖR: See on kuidagi lähemal sellele tundele...

MEES: Mis ma siin stseenis nüüd tegema peaks?

NAINE: Mul on kergem mõelda, et sa ei olnudki päris inimene... näitleja, näidisinimene. Võltsvalu, mitte lihast ja luust, midagi mida teha ilusamakas kui vaja. Mul on see tendents, et kui mõtlen elule tagasi, siis hakkab see filmi meenutama, nagu mingit kollaaži ehk siis kui keegi küsiks, mida ma sellest kõigest mäletan, siis pigem peaks küsima, mida ma tahan mäletada, kas ma pean üldse koguaeg oma traumast rääkima. Mind ei huvita. Käigu persse see punane kampsun!

Naine haarab püssi, mille alguses mehelt varastas ja suunab selle esmalt lavastaja suunas.

REŽISSÖÖR: Kuidas sa siis filmiga rahule jäid?

NAINE: Elus on hetki, mida mäletada, aga kuidas me neid mäletame, on omaette teema. Ma lootsin, et see oleks objektiivne, et minu elu oleks näidiseks teistele. Aga ikka lõrtsivad erinevad tunded, vaatenurgad ja hinnangud selle ära. Kui ma oma muredele tagasi mõtlen, siis on see kõik nii pagana abstraktne. Ma tahaks andestada inimestele, kes minule on liiga teinud. Aga vahel on selle mäletamine nii suur pingutus, et vihata on lihtsam.

REŽISSÖÖR: Aga me andsime endast parima.

Ta laseb režissööri, kes kukub maha. Ta jääb ellu, aga on väga raskes seisus. Kõik karjatavad.

OPERAATOR: See on vaatenurga küsimus, palun, ära võta seda isiklikult!

Naine sihhib nüüd operaatorit.

NAINE: Aga ainult mingi piirini, sest sealt edasi ei vihka ma enam neid olukordi, vaid hakkan ka iseennast vihkama. See on nagu koostöö aju erinevate osakondadega - nägemine, kompimine, kuulmine, haistmine. Kõik need sensatsioonid elustavad ammuseid mälestusi, mis pressivad ennast nagu lahtisest aknast sisse, ikka meenutamaks, et eksimused minu elus olid minu süü.

HELILOOJA: Ma ei taha, et keegi meist viga saaks.

Naine suunab nüüd toru helilooja suunas

HELILOOJA: Igal ühel on õigus taguda oma sõjatrummi, aga ma tahtsin ainult, et need helid kirjeldaksid sinu sisemist emotsiooni.

Naine laseb maha kõigepealt helilooja ja siis operaatori

NAINE: *Sihhib nüüd monteerijat.* Ja mis sinul enda kaitseks öelda on?

MONTEERIJA: Jah, ma proovisin ainult režissööri ideed teostada. Kui see oleks minu valida, ma võiksin kogu lõpu ära muuta.

Laseb monteeriya maha.

NAINE: Aga kaua ma sellest kõigest jaksan kinni hoida. Ükskõik millisel moel ma seda lugu jutustaksin, on lõpp alati see koht kus ma praegu olen. Milleks siis tuhnida neis kopitanud lehtedes, otsides tõe, mida ei ole olemas.

DRAMATURG: Võibolla olin kirjutades sinu vastu ülekohtune. Aga ma endiselt hoolin sinust.

NAINE: Öeldakse, et ajaloo kirjutavad võitjad, aga mis tolku on sellest, kui minu jaoks ei muuda see olukorda, milles ma täna olen. See on võitlus, milles pole võitjat, on üksnes kannatus. Ma tahaks, et need vaatenurgad annaksid mulle mingit selgust, aga see pole minu jaoks mingi väljapääs. Elan näidisinimeste ajastul ja meid ootab maailma lõpus üks kõrgtehnoloogiline ekraan, kuhu kõik meie elu hetked on pikitud lõpmatu pikaks filmiks. On see siis dokumentaalfilm või mängufilm ja kes on lavastajad, valgustajad või pahalased.

Laseb maha dramaturgi ja kõik teised.

NAINE: See jäägu nende otsustada, kes seda meelelahutust päriselt vajavad. Just selle jaoks seda vaja ongi. Nii, et ma jäin rahule - olgugi, et see kõik tegi mind rahutuks.

ASSISTENT: Ma tulin nii ruttu kui sain. Mis paugud need on? *Karjatab* Oot, aga mis siis ikkagi täpsemalt juhtus?

REŽISSÖÖR: Mis juhtus-mis juhtus, vaata seda punast kampsunit.

Naine tulistab punast kampsunit ja mees langeb surnult maha. Kampsunist purskab verd. Naine sülitab kampsuni poole ja lahkub.